

AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Șpare in fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȘIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△ P. Dulfu
G. Coşbuc	V. S. Moga
Gr-al P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽ C. C. Pop.-Taşcă.

„STEUA”

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Proceple, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Niță Prejbeanu (Cernavodă), 1 leu; P. Stanciof (Cernavodă), 1 leu; K. G. Kasapian (Cernavodă), 1 leu; I. Mihnea (Cernavodă), 1 leu; Căp. Gr. Pester (Cernavodă), 1 leu; Fr. Leibovicu (Cernavodă), 1 leu; Teodora Gr. Pester (Cernavodă), 1 leu; Locot. Marosin (Cernavodă), 1 leu; Locot. Popovicu I. (Cernavodă), 1 leu; Dr. Baronzi (Cernavodă), 1 leu; Sublocot. Constantineșcu (Cernavodă), 1 leu; V. Ciobotaru (Cernavodă), 2 lei; V. Lazăr (Cernavodă), 1 leu; Gh. Ionescu (Cernavodă), 1 leu; Gh. Împăratu (Cernavodă), 1 leu; Gh. Câmpianu (Cernavodă), 1 leu; Elena Manole (Cernavodă), 1 leu; Const. St. Vlașiu (Cernavodă), 1 leu; Gh. Semedrea (Cernavodă), 1 leu; Marcu Steinberg (Cernavodă), 1 leu; I. Stern (Cernavodă), 2 lei; Max Sor (Cernavodă), 1 leu; Hristu I. Farmachi (Cernavodă), 1 leu; N. Eschinasy (Cernavodă), 1 leu; Hristu Duca (Cernavodă), 1 leu; B. Baron (Cernavodă), 1 leu; I. N. Coleş (Cernavodă), 1 leu; N. Călimară (Cernavodă), 1 leu; S. L. Coiciu (Cernavodă), 1 leu; Hafis Ali Hasan (Cernavodă), 5 lei; Constantin Nistor (Cernavodă), 1 leu; P. S. S. Archimandritu Meletic Gibescu (Curtea de Argeș), 2 lei; M. Ivăceanu (Curtea de Argeș), 2 lei; Pr. M. Petculescu (Căcaleții de jos-Argeș), 1 leu; Pr. I. Ianovici (Dobrotineț-Argeș), 1 leu; Diaconul Sendreanu D. C. (Curtea de Argeș), 2 lei; Pr. N. Cionceanu (Curtea de Argeș), 2 lei; Pr. Gh. D. Popescu (Curtea de Argeș), 2 lei; General N. Balaban (București), 20 lei; Pr. I. Constantinescu-Luciacu (București), 2 lei; Diaconul Paraschiv Popescu (București), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 290; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 1.370 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8

» » » 6 luni » 3 | Un număr. . . . . 18 bani

Pentru anunțurile 1 leu luna. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

G. Coșbuc, Mama vitregă (poesie). — M. Sadoveanu, Scrisori trimise de un prieten pribeag (Părintele Antonie). — Solla Nădejde, Zahăr ori miere. — Moș-Neagu, Civilizația vechiului Egipt. — V. Munteanu, Meseriile. — Irlinia Popescu, Hrana și îngrijirile de urmat la hrănirea calului. — V. S. Moca, Cronica agricolă, economică și comercială. — Radu, Lupta împotriva absintului. — De pe Domeniile Coroanei. — Dari de seamă. — Dela sate. — Cronica săptămânii. — Legenda norocului. — Informațiuni. — Bibliografii. — Mulțumiri. — Scrisori către redacție. — Poșta administrației. — Licitațiuni.

Sfaturi: Păstrarea merelor. — Curățirea pivnițelor umede și cu miros greu de mucegaiu. — Ilustrațiuni: Piramida cea mare din Egipt. — Șiruri de coloane dintr'o veche clădire egipteană. — Chip omenesc săpat pe un monument egiptean. — Un cal bine hrănit. — Băutor de absint. — Babele, stânci pe muntele Caraiman.

Mama Vitregă.

Ce-am zis eu? «Mi e drag copilul,
 Drag, de par' c'ar fi al meu!»
 Ah, am zis, dar mai nainte
 De-a fi mama însă-mi eu.

Pân'a nu aveă pe brațe
 Îngerelul care-l am —
 Da, atunci!
 Zi și noapte-l desmerdam:

Începù să-mi zică mamă
 Și muriam de dragul lui
 De mi-ai da tot bunul lumii
 Nici odată n'am să-i spuii.

Că-i orfan, și nici odată
N'o să știe că i străin,
Că e moartă mă-sa biată,
Și că eu de milă-l țiu.

Da, am zis, dar mai nainte!
Astăzi când sunt mamă eu,
Îmi iubesc pe-al meu, drăguțul,
Mult mai tare, că-i al meu.

Eu acum știu ce-i iubirea,
Și credeam c'o știu de-atunci!
Doamne, ce de fericire
Poți tu 'n suflet să ne arunci

Vai de ea, sărmana-i mamă,
Milă-'mi-e de ea acu —
Căci așa de scurtă vreme
Parte de copil avu!

Nu! Mi-e drag și-acum ca ochii
Tot de-al meu eu mi-l socot —
Să se facă numai mare,
Am să-i spui de mă-sa tot!

Ei, sărmanei mame moarte
I-ar fi cerul prea pustiu
Daca i-aș fură iubirea
Bietului ei singur fiu.

Când o va chemă pe nume
Voiu gândi la jalea ei,
Și-o să-mi fie drag ca ochii
Fiul alteia femeii!

G. Coșbuc.

SCRISORI

— TRIMISE DE UN PRIETEN PRIBEAG —

Părintele Antonie.

În noaptea de Sâmbătă spre Duminica Floriilor am mas la Schitul-Bourului. Seara, după cina călugărească, cucernicia-sa părintele Antonie, singur călugăr, singur stareț în singurătatea aceea a codrilor moldovenesti, la poalele munților, — și-a adus aminte despre o întâmplare din iarna ce-a trecut și mi-a povestit-o, — încet, ca pe-o istorie de mult, de mult uitată.

Cui să spui așa întâmplare? Cine te înțelege? Rari suflete se arată în acele plaiuri, cât bucurie și viforurile iernii și cât curg șuvoaiile umflate ale primăverii. În singurătatea ta stai și te gândești, și-ți adorm simțirile în clipele ce se duc domol ca picurări în mări necunoscute și nesfârșite. Și de odată, după albul neprihănit, după somnul adânc al pământului și al codrilor, iată că se arată iar colț de verdeață, curgeri de ape spumoase prin râpi negre, șiruri de pasări în soarele fierbinte, în aburii văzduhului, iată izbucnind iar vieața cea mare a lumii care împresură lăcașul acela al Domnului, — ș'atunci, într'o seara ca asta, într'o chilioară în care plutește ușor miros de toporași, vine, ia ființă întâmplarea mută din viforul, din întunerecul iernii care nu mai este.

Cuvioșia-sa părintele Antonie e un om care a îndurat multe neazuri Gârbov la patruzeci de ani, cu ochii triști, albaștri, duce de de mulți ani vieață fără bucurii, — după ce în tinerețe a îndurat multe neazuri, da, și cumplite amaruri. — În tinerețe a avut și el o dragoste c'o fată, în satul nostru în Viișoara; singur eră pe lume, fără părinți, cu rude dușmane; numai dragostea aceasta o avea; și dintr'odată totul s'a dărâmat, tot visul lui cel mai frumos, tot ce-a avut în suflet. S'a găsit (prea obișnuita poveste tristă), un boer, boerul din partea locului, care n'a știut, care n'a vrut să știe nimic, și ca'ntr'un clește de fier înroșit s'a strâns atunci inima lui Gheorghe Moraru, când fata cu care trăia el bine l'a lăsat și s'a dus, când fata aceea a fost aruncată apoi rușinată, pe drumuri, când el, ridicând atunci braț de răzbuinare, a fost frânt, batjocorit, călcat în picioare ca un animal necuvântător. Și ani după ani s'a încovoiat părintele Antonie supt această durere surdă și veche, an cu an s'a învechit veninul, — căci nu, niciodată nu se pot uita marile dureri ale tinereții; și an după an a trăit o vieață de osândă, ca un schivnic, acolo la Schitul-Bourului, în singurătatea codrilor de fag.

«Și astă iarnă, zicea domol părintele Antonie, a început viscol chiar în ajunul Crăciunului, și eu stam singur aici, numai cu sluga, un biet om slab de minte și tare de virtute, — stam și ascultam involburarea și plângerile furtunii în codru. Singur — singur!... Pe drumul spre sat de mult nu mai trecea ființă de om la așa vreme, — și eu mă închisesem aici în chilie, cu *Viețile Sfinților*, citiam așa, ca în multe alte dăți, și mă gândeam la timpurile cele străvechi... Eu sânt un biet om, care am învățat din ale bisericii ce-am putut, — numai la cărțile acestea puteam să aflu mângâiere în singurătatea aceea grozavă, când nu vedeam pe nimeni cât îmi cuprindeau ochii, când n'auzeam pas, n'auzeam glas de om în jurul meu... Asta nu ți s'a întâmplat niciodată; nu știi ce-i singurătatea... singurătate nemărginită... singurătate nesfârșită ca o moarte a sufletului...»

Și-mi povestea domol părintele Antonie privindu-mă cu bunii lui ochi albaștri, plini de suferință. Imi povestea cum vifornița aducea potop de pulbere albă, cum cernerea ei pusesese un vâl alb rotund în jurul schitului, după care nu se mai vedeau nici împrejuririle nici codri. Și înserarea căzu repede — și cântările de spaimă ale vijeliei par'că crescură. Atunci eși părintele Antonie singur afară, prin noaptea tot mai deasă; viscolul îl învălui; trecu la chilioara argatului Costandin, îi bătu în ușe, îl scoase afară, speriat și cu părul vâlvoiu.

«Ce-i, părinte? Ce este?»

— Nu-i nimic, Costandine; să tragem clopotele. Poate umblă prin împrejurimi un creștin rătăcit; să aibă și el la noi un loc de adăpost...»

Incovoiați,recură prin întunecime, suiră în clopotniță, și îndată înfiorările furtunii purtară, sfâșiară în plângeri glasul adânc al clopotului. Apoi cea din urmă bătaie se stinse; noaptea căzuse deplină; iar viforul par'că slăbea, și zăpada cădea mai deasă. Și în chilie, curând, prin furtuna slăbită, pătrunseră oftările codrilor din apropiere. Iar într'un târziu părintele simți în singurătatea lui ceva, așa, ca o chemare a necunoscutului, a nopții și eși din nou afară. În nemărginirea neagră, liniștită acum, cânta tristă păduricea de-a-proape, lunca de mesteacăn cu ramurile subțiri. Și cum stă ascultând prin roirile fulgilor, — deodată fu izbit de glas jalnic omenesc

Tresări, stătu mult ascultând. Glasul chema cu disperare, când stins, când crescând în noapte, — și părintele Antonie se gândi numai decât la o vieță de om pierdută. Trecu repede spre odăița argatului.

«Costandine, Costandine...»

— Ce-i, părinte? Ce este?»

— Ia fânarul cel mare, Costandine, și eși afară; s'a rătăcit cineva prin împrejurimi...»

Costandin iar eși zbârlit și nemulțumit. Apoi intră înapoi, se îmbracă cu cojocul, se încinse bine cu cureaua pe deasupra, își îndesă în cap căciula-i cât o oboroacă și își aprinse felinarul. Se arată iar, c'un ciomag mare în mână.

«Ha! unde-i, părinte?...»

Părintele întinse urechea și ridică o mână:

«Ia! chiamă ajutor... Auzi?»

— Eu n'aud...

— Ia-ți, omule, căciula din cap... Acți auzi?»

— Aha-aha! aud... Da-i departe cumplit...

— Cum departe, dacă i s'aude glasul? Te-a bate Dumnezeu, Costandine, dacă-i lăsa creștin în prada nopții și-a lupilor... Poate ți-i frică să nu te rătăcești și tu?»

— Ei?»

— N'ai nici o grijă, tu du-te, că eu trag singur clopotul în turn, și o să știți încotro să vă întoarceți...»

Argatul plecă, și îndată părintele Antonie sui în clopotniță. De-acolo auzia lămurit răcnetele sălbaticice ale lui Costandin și vaetele tremurate ale pierdutului undeva, în împrejurimi. Clopotul prinse a vult prin noapte. Din când în când contenea; freamătul arămii umplea turnul câteva clipe; apoi călugărul își plecă urechia pe o fereastră. Tot mai departe se auziau răcnetele floaroase ale slugei, — și lumina slabă a felinarului deodată răsări undeva, înainte, ca o stea tremurătoare.

«Pe urmă, s'au potolit strigătele, grăia încet părintele Antonie; și numai eu, gâfâind, purtam clopotul. Mi se părea mult, mult, decând plecase Costandin, — și mă înfricoșam singur acolo, în fluerul aspru al vântului... Mi s'a încălzit inima în piept, când am auzit răcnetul argatului ș'am văzut lumina felinarului deodată la porți.

«Huuu! l-am găsit, părinte Antonie!...»

Ș'atuncea m'am coborât repede, c'o bucurie nesfârșită că am putut scăpa dela moarte un suflet de creștin...»

Da, prietene, c'o bucurie nesfârșită s'a pogorît bietul călugăr. Omul, viscolit tot, gemea răgușit, de-abia putu spune, întrerupt, că și-a pierdut sania, caii, vizitiul în furtună, și când l-au dus în chilia caldă, când l-au ușurat de blana grea, de straele groase, după ce l-au frecat cu omăt, când i-au luminat fața, — atuncea, deodată, singur cu străinul, părintele Antonie a cunoscut, în patul lui, în patul lui călugăresc de suferinți, — a cunoscut, prietene, pe boierul care-i rușinase logodnica în tinerețe și care-l zdrobise și-l ucisese odată, cu răutate de fiară.

«Asta-i toată istoria, — șopti privindu-mă cu ochii umezi părintele Antonie. L-am cunoscut îndată pe euconu Anghel. Cum să nu-l cunosc? Ah! Dumnezeule! cum puteam să nu-l cunosc? Același eră, doar că îmbătrânise, — totuși mai bă-

trân decât mine nu era... Era speriat, era în spaimele morții și-i clănțăneau dinții în gură... Sta cu fața în sus, cu ochii holbați se uită în bagdadie, cu barba umedă și zbârlită... Știi cum se temea de moarte?... Strașnic se temea de moarte!... Ș'atuncea m'am gândit eu la ce a fost odată, — dar mi se părea că de puțină, de puțină vreme se petrecuse totul... Și am văzut iar ce-a fost, — și iar m'a umplut amărăciunea grea, amărăciunea ucigașă... Și mă uitam cu sufletul otrăvit la omul acela...

— Și el te-a cunoscut?

— Nu, nu m'a cunoscut!... murmură călugărul și oftă. Trei zile cât a stat în chilia mea, cât s'a odihnit în patul meu, cât a mâncat la masa mea, nu m'a cunoscut. Dar eu l-am cunoscut dintr'odată și mă uitam la el, nu-l slăbiam din ochi, — iar colea, în piept... Ah! frate, l-am cunoscut și m'am uitat multă vreme la el, toată vremea... Și pe urmă s'a dus...»

Călugărul oftă iar adânc și tăcu. Incet trecu spre cărțile lui legate cu scoarțe tari, domol se îndreptă spre candelă și spre icoanele din răsărit, își făcu cruce și se închină, — apoi într'un târziu se întoarse spre mine cu ochii umezi, zâmbind trist.

Nu l-am mai întrebat nimic, am rămas gândindu-mă toată noaptea la prăpastia sufletului lui, — ș'a doua zi, după ce m'a petrecut trist până la poarta schitului, ne-am despărțit, ș'am apucat-o singur pe drumușorul îngust, prin strălucita lumină a Floriilor.

Lunca de mesteceni era toată verde, un verde gingaș, tremurător în lumina veselă. Albe ca niște stâlpi subțiri de zăpadă se ridicau drepte trunchiurile. Trecui pe dedesupt, printr'o liniște tainică, nesfâșiata de nici un zgomot. Un pâlcă întins de viorele îmi trimese pe aripioara unei adieri mireazma lor gingașă, — și îndată îmi veni în minte singuratelyca chilioară a bietului părinte Antonie.

Intrai apoi în asprul miros al codrului înfrunzit, printre străvechii fagi, peste cari trecuseră mâniile a o sută de ierni, printr'o dulce ploaie de raze, cari cădeau printre ramuri. Pe covorul galben de frunze moarte, de dedesupt, se arăta albă, din când în când, floarea Paștelui: o cruciuliță albă de zăpadă. Intr'un târziu, auzii adâncul murmur melodios al clopotului dela schit, de departe, din urmă, din schivnicia unde ertase cu sufletul înfrânt și unde rămăsese singur, iar cu durerea, părintele Antonie, cu ochii albaștri de suferință și cu fruntea lucie.

Mihail Sadoveanu.

Zahăr ori miere.

Am arătat în alt număr de ce mare folos ar fi ceaiul. Folosul ar fi îndoit și prin faptul că s'ar deprinde sătenii a întrebuița zahărul.

Vom arăta mai departe cât e de trebuitor ca hrană, și că nu-i o fudulie ori o lăcomie zădarnică. Părinții să nu ție de rău pe copilul care având cinci parale, cumpără zaharicale. El simte o lipsă în trup și zahărul i-o îndepărtează. S'a dovedit că e folositor copiilor; căci ei cresc, fac mișcare multă și de aceea au nevoie de hrană multă, atâta cât poate n'ar putea mistui; dar zahărul trece repede în sânge, hrănește și încălzește.

În țări ca Anglia, Franța, Germania, se dă zahăr cailor când au de făcut alergături ori munci grele, și s'a văzut că muncesc și aleargă mai bine. De asemenea ca să se îngrașe vacile, boii, porcii, li se dă zahăr sau melasă dela fabricile de zahăr. S'a dovedit că dacă se dă soldaților zahăr, când au de făcut marșuri grele, le fac mai lesne și fără mare oboseală. În Franța zahărul intră în porția soldatului.

La noi, din pricina scumpetei zahărului, țărani nu-l întrebuițează mai de loc. Lucru foarte rău, de vreme ce mai de mult aveam mierea, care țină locul zahărului, ba eră chiar mai sănătoasă, pe când azi nu au nici una nici alta.

Norodul care mănâncă mai mult zahărul e cel englez — anume câte patruzeci de kilograme pe an de cap de om, așa luând unul cu altul, mic și mare, bogat și sărac. Și ce e drept, ei sunt cel mai muncitor, mai bogat și mai sănătos popor. Francezii, din pricina dărilor mari pe zahăr, trec numai treisprezece chilo pe an de cap de om. Ce să zicem de noi, unde de bună seamă țaranul nu mănâncă nici o litră de zahăr, pe an!

Folosul zahărului și al mierei e cu atât mai prețios cu cât pe lângă că hrănește, apoi poate înlocui spiritul, fiindcă dă trupului o simțire de saț și de bună stare. Se știe că mulți oameni beau numai pentru a nu simți un leșin și o slăbiciune în tot trupul.

Când fac munci grele, simt această sfârșeală, de aceea aleargă la spirtoase, cari nu hrănesc trupul ca mâncarea și zahărul, dar țin pe loc viața, amortește, și omului i se pare că e mai sătul. Nenorocire e că băuturile, pe lângă această simțire mincinoasă de saț, otrăvesc sângele și organele, pe când zahărul mâncat potrivit aduce numai foloase.

Putem zice că pentru copii e tot atât de trebuitor ca și pâinea. În vremea muncilor grele de vară, câteva bucățele de zahăr cu ceai slab, rece, ar întări și apăra de nenumărate boale ce se capătă bând apa dubită și plină de molimi, din puțuri.

Cele ce le spunem nu trebuie să pară lucruri de prisos, pe câtă vreme se știe că hrana săteanului lasă mult de dorit, că el suferă de boli, iar copiii mai ales mor pe-un cap. Dacă în alte țări se dă zahăr și animalelor, nu e lux să căutăm a deprinde pe sătean cu această hrană, arătându-i că, fiind mai cu putere, va putea munci mai cu spor și va scăpa de nevoi.

Bogația unui popor stă în puterea lui de-a munci, dovadă En-

glejii, cari, pe lângă altă hrană, mănâncă și câte patruzeci de chilograme de zahăr de cap pe an, în mijlociu.

Să nu se spue că țăranii nu-s deprinși cu zahărul și deci să nu le mai adăogăm nevoi și gusturi noi. Am înțelege, dacă zahărul ar fi un ațăător ca tutunul, spiritul ori opiul; dar când s'a dovedit că e hrană trebuitoare, nu mai e vorbă de gust, ci de sănătate. Cu atâta mai mult cu cât omul e deprins cu dulcele din vremile cele mai depărtate.

Nu e pentru asta dovadă cât s'a căznit omenirea să aibă albine? Din sălbatece le-a imblânzit, le-a căutat, le-a făcut priseci cu zeci și sute de stupi. Mai de mult fiecare gospodar avea prisacă, și deci miere pentru el și copii.

Țara românească era vestită pentru miere și vindea Turcilor, nu de voe, căci fiecare ar fi ținut să aibă belșug, vorba-i că Turcul da cu sila bani pe miere. Era tot una cu bătae și chiar moarte, de n'ar fi dat mierea arvunită. Fără îndoială că mierea e și mai folositoare decât zahărul, fiind că are în ea un fel de acreală care e în potrivă multor molime de gât și de gură. Pe urmă e mai potrivită și se mistue mai lesne decât zahărul. Nenorocirea e că mierea a ajuns azi mai scumpă decât zahărul, din pricină că oamenii s'au desvâțat de crescut albine. Ar trebui învățați sătenii creșterea albinelor, îndemnându-i să-și dea silința să le prășească iar, de vreme ce mierea e de așa mare trebuință. Doar ele n'au nevoie de pășune, când câmpul și pădurile sunt înflorite, culeg de-acolo hrana; când nu ori când sunt prea departe, atunci se pot semăna flori cari le plac, în răstimpuri, ca să aibă toată vremea cât lucrează. Albinele nu cer nici muncă mare nici vreme multă, ci puțină grijă și în câțva timp țara ar fi îmbelșugată de miere, iar copiii fiecărui sătean n'ar duce dorul și lipsa unei hrăni atât de folositoare.

Copiii, cum am spus, nu din lăcomie, se bat după dulce, ci din pricină că simt o nevoie neapărată de el. Inmulțindu-se mierea, fabricanții ar fi siliți să coboare și prețul zahărului, de vreme ce se știe că chilogramul de zahăr făcut din sfeclă, nu costă mai mult de zece-douăzeci de bani. În alte țări este zahăr nerafinat foarte eftin anume pentru vite. Până ce însă vom avea asemenea vremi fericite, tot e mai eftin să se întrebuițeze zahărul în locul băuturilor. E și mai sănătos și mai eftin. Un chilo de zahăr ține tot atâția bani cât și unul de țuică ori rachiu, pe care îl bea într'o zi, pe când zahărul poate ajunge la o casă întreagă trei patru zile la ceaiu și de dat copiilor câte o bucătică două.

Cu asemenea mijloace se poate mai cu folos lupta în potrivă băuturilor spirtoase. Zadarnic vom strigă pe toate cărările: «Nu beți oameni buni că vă otrăviți». Ei tot vor bea, fiind că așa cere organismul lor slab și prost hrănit. Trebuie să vedem din ce pricină beau și să căutăm a înlătură acele pricini.

Când omul se simte slab, sfârșit, sleit de puteri, fie din pricina muncii, fie din pricina unei hrăni neîndestulătoare, va face orice, numai să scape de această simțire de sfârșeală și slăbiciune, soră cu moartea. E întocmai ca bolnavul, care ia cele mai amare băuturi, numai să-și capete sănătatea.

Băuturile spirtoase îl înșală un minut, o clipă. Numai a înghițit-o și i se pare că a și căpătat puterri și s'a întrămat. Putem spune orice: cu aceste momeli e greu de luptat. De aceea trebuie luate lucrurile mai dela început, și căutat ca oamenii să nu fie

sleți de puteri și deci să nu ajungă la momeala spirtoaselor. Trebuie din vreme să vedem cum s'ar putea mai bine drege pierderile ce le are omul cu munca grea, de a căuta încă din copilărie să-i fie trupul plin de sănătate și de vlagă și atunci nu ne vom teme că se va apuca de băut. Va înțelege lesne că băuturile sunt otrăvitoare, când slăbiciunea trupească nu-l va momi. Omul adesea nu bea de sănătate, ci de boala slăbiciunii căpătată încă din copilărie, din pricina hranei neindestulătoare sau nepotrivite. Deci îndemnând poporul să întrebuițeze zahăr și să crească albine, căpătăm două bunuri: se va hrăni mai bine și se va desbăra de beție.

Sofia Nădejde.

Din poveștile lui Moș-Neagu.

Civilizația vechiului Egipt.

Vă spuneam rândul trecut, dragii Moșului, că cele ce se găsesc scrise în săpăturile de pe monumentele rămase dela vechii Egipteni, ne arată că ei au un stat foarte puternic și cu o însemnată civilizație.

Această civilizație se vădește din lucrările cari trăesc și astăzi, cruțate de dinte timpului.

Ați auzit de *piramidele Egiptului*, cari se consideră între minunile lumii vechi. Ce sunt ele?

Precum vă arată chipul aci alăturat, o piramidă este o clădire uriașe în formă tocmai de... piramidă. De departe crezi că e un munte; de aproape vezi că este urzoală de mână omenească. Așezate mai multe în șir, departe de centrele de populație, oarecum în mijlocul pustiei, ele apar ca niște taine ale unui trecut îndepărtat, menite a fi de straje la hotarul unde începe groaznicul deșert fără hotar și să stea ca dovezi neclintite de puterea iscusinței omenești.

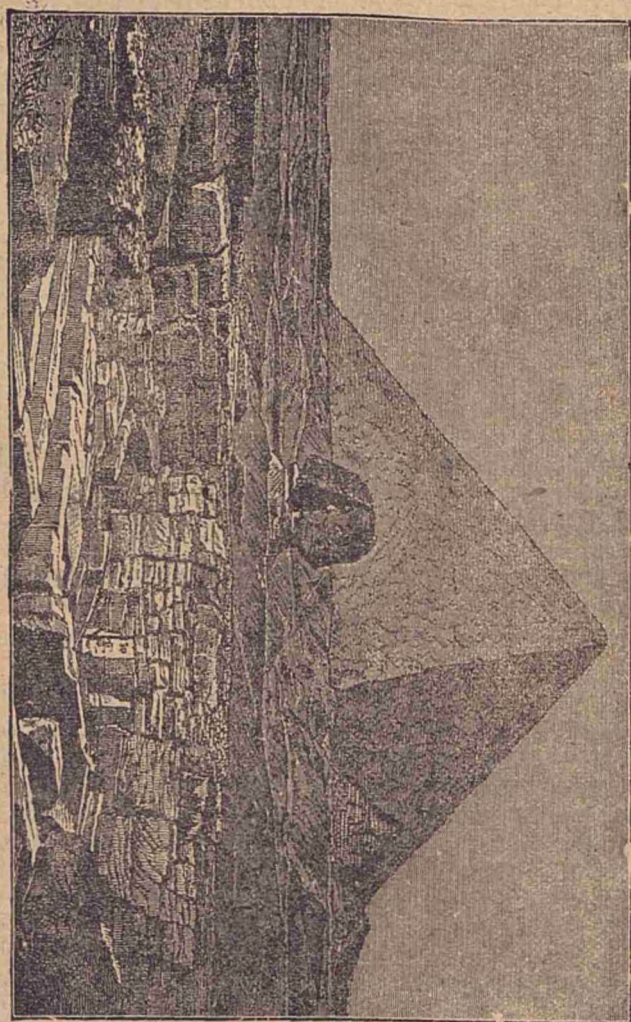
Piramida cea mai mare — cunoscută sub numele de piramida lui *Keops*, după numele regelui care a clădit-o — are o bază lungă de 231 de metri și o înălțime de 135 de metri.

Pătrunzând în lăuntru ei, dai peste mai multe galerii, din cari una te conduce într'o sală mare, unde se află mormântul regelui.

Inmormântarea eră, pentru Egiptenii cei vechi, un lucru de mare însemnatate, pentru că ei credeau că omul trăește o viață viitoare, însă cu trup cu tot; de aceea trupul trebuia bine păstrat. Spre acest sfârșit îmbălsămau cadavrele cu cea mai mare băgare de seamă: arta îmbălsămării n'a ajuns la nici un popor la un așa grad de perfecțiune ca la Egipteni. Noi zicem acestor cadavre *momii* sau *mumii*.

Cine se poate duce la muzeul de antichități din București, va vedea o asemenea momie. Pielea și carnea sunt cu desăvârșire înnegrite și așa de uscate pe os, încât ți se pare că ar fi lemne arse.

Piramida cea mare din Egipt.

Cadavrul astfel îmbalsămat se înfășură cu pânză tăiată în fâșii lungi și apoi se așează într'un coșciug de lemn sau de alt material. Pe acest coșciug erau săpate rugăciuni către zeii lor ca să păzească pe cel mort.

Zisei «zeii lor...» Egiptenii credeau că lumea este stăpânită de mai mulți și feluriți *Dumnezei*. Numărul și felul acestora s'a schimbat deseori în cursul veacurilor; uneori au fost momente când s'au închinat soarelui ca unui singur

Dumnezeu; dar alte dăți s'au închinat la animale vii sau îmbălsămate ori la chipuri de piatră ale unor boi, păsări, crocodili, ș. a.

Pentru acești zei, ei clădeau temple mărețe, ale căror ruine se păstrează până azi. Păreții lor erau acoperiți cu inscripții cari povesteau faptele zeilor ori ale regilor cari le-au clădit. Asemenea inscripții se văd și pe morminte.

Șiruri de coloane dintr'o veche clădire egipteană.

Ele ne arată că ceea ce nimeni nu credea că era posibil să se întâmple acum câteva mii de ani. Astfel pe un mormânt se citește: *«Am dat pâine celui flămând, am dat apă celui însetat, am îmbrăcat pe cel gol»*.

Nu știm dacă aceia ale căror trupuri zăceau în lăuntru, fuseser în adevăr în viață așa cum îi laudă urmașii lor, dar vorbele acestora arată că facerea de bine a fost totdeauna prețuită ca o virtute. Dar, înainte de a sfârși, să mai copiem câteva din epitafele egiptene. Altul ne spune iarăși că răposatul a fost bun la inimă: *«Am fost cărja bătrânului, doica copilului aruncat, apărătorul celui sărac, am încălzit pe cel înghețat și am adăpostit pe cel gonit»*. Acți se laudă spiritul de dreptate: *«N'am pus pe nimeni să lucreze mai mult decât am lucrat eu însuși»*. Dincolo vitejia: *«Am fost mândru cu cei mândri, am lovit brațul celui rău, am apărat pe cel slab»*. Dincoace, iubirea de adevăr: *«N'am vorbit de rău pe rob către stăpânul lui și minciună despre nimeni n'am spus»*.

Fiindcă am pomenit despre asemenea idei, cari formau o parte din morala poporului egiptean, aș vrea să sfârșesc cu

o observație. Nu este vrednic de mirare a vedea cum la temelia vieții morale a unui neam care a trăit cu mii de ani înainte de a se răspândi pe pământ *duhul adevărului*, se

Chip omenesc săpat pe un monument egiptean.

găsesc aceleași idei ca și astăzi? Dacă ei înțelegeau tot așa ce este *bine și drept*, nu se cade să ne străduim noi mai mult încă pentru a avea *dreptul și binele* drept călăuză a faptelor noastre?

Moș-Neagu.

Meseriile.

Este în deobște știut că cea mai bănoasă și cea mai sănătoasă dintre toate meseriile este plugăria, bine și cu chibzuință făcută. Inșă nu e mai puțin adevărat că nu toată lumea poate să fie plugar.

Ca cineva să se poată apuca de plugărie, îi trebuie multe și de toate. El trebuie, mai înainte de toate, să aibă pământ îndestulător, vite bune, cu care să-l poată munci, un *capital* oarecare, și mai presus de toate *priceperea*, adică cunoștințele unui adevărat plugar. Afară de însușirile de mai sus trebuie să fie și *chibzuil în cheltueli*, fără de care, de-ar fi cel mai desăvârșit în meseria sa, totul se pierde.

Cine a avut prilejul să trăiască la țară și a băgat de seamă, s'a putut încredința că cei mai mulți săteni nu fac plugărie fiindcă n'au mijloace. Unii n'au pământ, alții n'au vite, alții n'au capital și aproape toți n'au cunoștința adevăratei plugării.

Ar fi deci mai nemerit ca acei despre cari vorbim, decât

să facă o plugărie ca vai de lume, mai bine să ia pildă dela zecile de mii de străini cari vin din depărtări mari aici în România, unde muncesc și fac stare.

Ar fi timpul odată ca părinții copiilor cari au puțin pământ, sau de loc, să se gândească din timp la fericirea urmașilor lor, dându-i pe la diferite meșteșuguri cari sunt aproape numai în mâinile străinilor.

Nimic nu va ajuta mai mult la desrobirea economică a scumpei nostre României, decât îndrumarea celor fără de pământ la diferite meserii, ca și aceste izvoare de venit să vie în mâinile Românilor.

Luminătorii sateanului, asupra cărora își ațintește țara privirea și își pune încrederea, ar trebui să încredințeze odată pe țaran, că decât un plugar prăpădit și aproape fără nici un venit, mai bine un meseriaș sau un muncitor agricol harnic și păstrător.

Țăranul nostru prea e legat de localitatea sa. El îndură mai bine foamea și traiul rău, decât să plece după muncă. Lui i-e rușine să muncească cu ziua, cum fac muncitorii străini veniți din alte țări, cari toamna se aleg cu parale frumoase. La stăpân n'ar intra pentru toată lumea, că doar e gospodar! Și dacă te uiți la gospodăria lui, te cuprinde jalea în ce hal se găsește.

Sunt la țară o mulțime de familii, compuse din câte 7—8 suflete, cari din luna lui Noemvrie până în Maiu, când începe prașila, mănâncă fără a produce ceva; iar orașele noastre folfăie de servitori străini cari iau lefuri bune și trăesc boerește. Sărăcimea noastră dela țară, după cum am zis, vrea mai bine să moară de foame decât să intre la stăpân. Nu se poate un cusur mai mare! Pentru el ar fi o rușine mare să intre ca pândar la țarină, văcar sau boar la sat, lăsând și aceste slujbe *bine plătite*, tot pe mâinile celor veniți din alte țări.

După cum am spus, unii săteni fac plugărie cu două mortăciuni de cai în brazdă străină; iar toamna, după o muncă încordată de o vară întreagă, cu familia, nu se alege nici cu venitul unui văcar.

Acestea sunt relele cari fac pe țăranul nostru de a face un pas înainte, iar doi îndărăt.

Rana e adâncă, însă are leac. Cu stăruință mare și răbdare, totul se poate face. «*Voește și vei putea*» așa zice proverbul. Piedici se vor întâmpina destule, mai ales că sateanul e greu de scos din ce-a apucat. Nu trebuie însă să desnădăjduim, ci să urmăm cu încredere înainte să luăm terenul pas cu pas și palmă cu palmă, până ce vom ajunge stăpâni pe boala care roade poporul.

Pentru a ajunge această măreață țintă, trebuie să lucreze, nu numai preoții și învățătorii, ci toată suflarea românească, cu tragere de inimă către țară și neamul său, fără deose-

bire de starea socială, mergând mână în mână în cea mai desăvârșită și bună înțelegere cu cei dintâiu, servind în acelaș timp și de model săteanului.

Tot Românul, în care mai e încă aprinsă schinteia conștiinței naționale, trebuie să lucreze la propășirea neamului, ca, la părăsirea acestei lumi deșarte, cu toată liniștea, să poată zice ca Simion bătrânul: «*Acum slobozește Doamne pe robul tău . . .*»

V. Munteanu.

Administratorul moșiei Peștera.

Hrana și îngrijirile de urmat la hrănirea calului.

Invățătorul. — Animalele ca ori ce ființă, pentru ca să poată trăi, au nevoie de hrană. Alimentele principale cu care se hrănește calul, după cum știți, sunt: iarba, fânul, otava, ovăzul, orzul, porumbul, țărițele și paele. Să ne oprim dar câte puțin asupra fiecărui din aceste alimente.

Iarba. — Iarba o mănâncă calul pascând, sau la grătar sub formă de maldăr. Livezile dela poalele munților, după coline îmbrăcate cu iarbă deasă și fragedă, sunt cele mai nemerite pentru el. Vom alege însă după împrejurări și felul pământului unde ne găsim, pășunea la care trebuie să se dea calul, îngrijindu-ne ca ea să fie pe cât se poate ne băltoasă ne mlăștinoasă.

Fânul. — Fânul cel mai potrivit pentru cal este acela strâns după livezile arătate mai sus.

Un fân bun, trebuie să aibă o culoare verzue, un miros de fân nu prea tare însă, să fie liois și să aibă floare.

Fânul spalăcit, adică acela care s'a cosit prea târziu, fânețele cu ghimpi, cu mărcini, cu osul epurelui, cu măselariță, cu cucută, cu laur, sau acela după mlaștine, păpuros, cu coada calului, cu rogoz, sau acela bățos sau cu buruene, sau acela brusturos cu găteje și bețe prin el, ca fânul de pădure; sau încă fânurile încărcate cu praf, cu nisip, cu țărână, etc., sunt fânuri de soiu rău, adesea mai mult vătămătoare decât de folos animalului. Acelaș lucru se poate spune despre fânurile prea învechite, adică care a trecut peste un an și jumătate, sau cele care au un miros urât sau sunt mucedu.

Ion al Floarei. — Adevărat, că trebuie să vatăm sănătatea calului, fânurile rele. Acum doi ani, din pricină că în timpul cositului a fost o vreme cam ploioasă, nu am putut usca și strânge fânul așa cum se cade, mai ales acela după livezile din Valea Târsei, din care cauză o copită se cam încinsese. Am dat din ea la cai, unul din ei, Breazul, nu trecu decât trei zile și se îmbolnăvi. Să trântea pe jos, se tăvăleă, întorcea capul și se

(1) A se vedea numărul 27 din 3 Aprilie 1905.

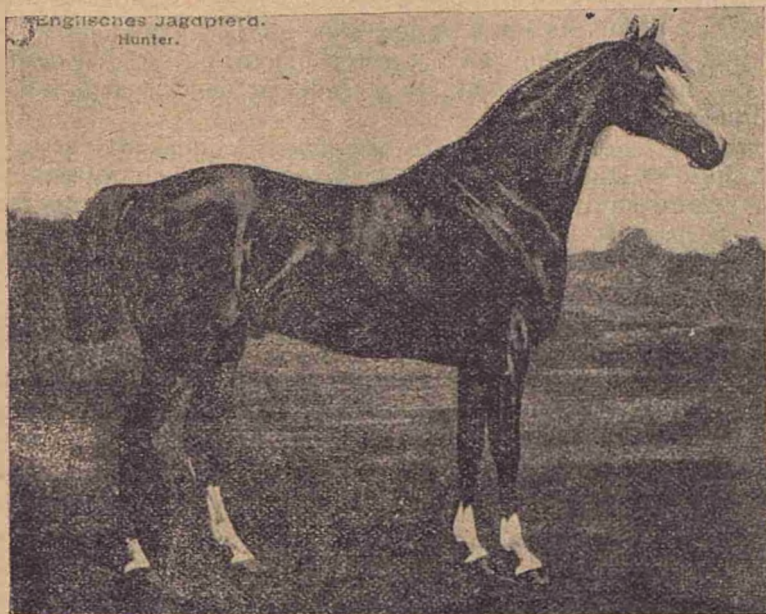

uita la pântece, par'că ar fi vrut să arate unde'l doare. Am chemat atunci pe *Ion Sonoilică*, Dumnezeu să-l erte, care după cum știți să cam pricepea într'ale cailor. El spunea că are *mătrice*, s'a luptat bietul om cu el o zi întreagă, i-a dat ceaiu, l-a frecat cu spirturi și nu mai știu ce i-a mai făcut, că abia pe seară l-a făcut bine. A doua zi calul eșea ca amețit. De atunci nu am mai dat fân muced la cai, copita aceea am pus-o la băligar.

Invățătorul. — Te-a învățat minte întâmplarea aceea, bine că a scăpat bietul animal, căci putea foarte bine să moară.

Fânul mucegăit este întocmai pentru animale ca și o mâncare stricată pentru om, închipuiți-vă un ou învechit, un lapte prea acrit, o bucată de carne veche care începe a mirosi, când am mânca asemenea alimente nu ne-am îmbolnăvi oare?

Moș-Gheorghe. — Ei, domnule Invățător, așa este cum grațiți

Un cal bine hrănit.

dumneavoastră, dar se întâmplă uneori mari nenorociri, pedepse dela Cel de sus, secete mari, încât nu se face nutreț; așa 'mi aduc aminte, că de mult, eram flăcău, într'un an erca atâta lipsă de nutreț încât în timpul iernei, erau amenințate bietele dobitoace a pieri de foame, atunci le dădeam să mănânce ce aveam, ce puteam, nu mai alegeam, pentru a nu muri, a le scoate în primăvară cu pielea pe ele.

Invățătorul. — Ai dreptate, dar uite ce, când sunteți așa de strîmtorați și nevoiți a da vitelor un fân nu tocmai bun, să nu'l

dați până nu'l mai uscați, îl mai luați în turcă, având grijă de a-l stropi cu saramură când îl punem în esle.

Și apoi dacă ne-am îngriji mai cu pricepere pământul nostru l-am îngrășa, l-am uda prin irigare cum fac alte nații cu pământul lor, nu am avea a ne tânguî atât de secete.

Sătenii. — Așa o fi?

Invățătorul. — Nu așa o fi, ci așa este; ele cultivă pământul cu mai multă râvnă și istețime, seamănă livezi cu plante ce pot lupta în contra sesetei, au livezi numite artificiale, ce produc fânul zis artificial ca fânul de trifoi, lucernă, esparceta, meu pasăresc, etc., despre care vom vorbi cu alt prilej.

Otava. — Otava este formată din iarba crescută după cosit. Fânul de otavă este mărunt.

Ovăzul. — Ovăzul bun trebuie să aibă un miros plăcut, un gust făinos, să fie greu în mână, cu boabele netede, scăpând ușor printre degete.

Orzul. — Orzul de bună calitate, va înfățișa următoarele însușiri: să fie alb gălbui, cu un miros plăcut, cu un gust făinos, cu bobul mare umflat la mijloc și acoperit de o scoarță netedă și subțire.

Porumbul. — Porumbul care este bun îl cunoașteți cu toții.

Tărîțele. — Dintre tărîțe, singurele care se întrebuițează la hrana calului sunt cele de grâu. Ele trebuie să fie curate, fără miros, cu un gust dulceag, albind întru câțva ori ce obiect negricios vârit în ele; puse în apă o va albi dându-i înfățișarea laptelui.

Paele. — Paele de grâu, de ovăz și de orz slujesc calului atât ca hrană cât și ca așternut.

După ce am văzut acum care sunt alimentele cu care se nutrește calul, să vorbim despre chipul cum trebuie ele date, adică cum este bine să hrănim calul. Dar aceasta pentru Duminica viitoare.

Irimia Popescu.

Medic-Veterinar.

Păstrarea merelor. Un mod ușor de păstrare a merelor constă în aceea, că merele sănătoase și nevătămate, după cules le vom lăsa întâiu să stea la un loc uscat și liber, apoi le vom pune într'o ladă în straturi despărțite de mușchi. Stratul mai de deasupra îl vom acoperi cu mușchi la o grosime de 10 centimetri și apoi închidem lada bine. Lada astfel umplută o așezăm apoi într'o groapă la loc uscat și o acoperim cu un strat de pământ de 10 centimetri grosime. Tot bine se pot păstra merele și în nisip bine uscat și atunci nu trebuie îngropate în pământ, ci pot să stea la un loc uscat, spre pildă în podul casei. Merele își păstrează apoi gustul lor bun și fața frumoasă.

Cronica Agricolă, Economică și Comercială

Se știe că actualul guvern a votat o lege economică pentru potgoreni, această lege se poate compara cu banca agricolă și creditul rural. Prin această lege economică și de mult interes pentru toți cultivatorii de vițe americane altoite, și mai cu seamă pentru micul potgorean care nu dispune de un capital destul de mare spre a-și răsădi viea pierdută de filoxeră, prin vițe americane altoite. Dacă această lege economică s'ar fi votat, și aplicat cu multă economie cel puțin de «zece ani», dacă nu chiar dela început de când s'a descoperit filoxera în potgoriile din județul Prahova, mulți din micii cultivatori nu și-ar fi vândut locurile lor, din care își câștigă pâinea zilnică până la ivirea filoxerei, aproape pe un preț atât de mic, în cât să nu își poată cumpăra nici o pereche de boi sau două vaci cu lapte. Această lege economică numită «Creditul viticol», la articolul 3 ne spune: Statul dotează cassa de Credit viticol, cu un capital de 2 milioane lei, cari se vor reține câte 5 sute de mii pe an din primele beneficii ce creditul agricol va avea de răspuns tezaurului din operațiunile sale.

Acest capital rămâne proprietatea cassei de credit viticol, până la desființarea sau lichidarea ei, când se va întoarce statului.

Deci, pentru înființarea unei case de credit viticol, statul depune la dispoziția potgorenilor pe fiecare an câte 5 sute de mii lei. Prin această lege potgoreanul nu a scăpat din mâna cămătarilor, sau de a-și vinde pe un preț mic pământul său cultivat cu vie, din ale cărei roade își întreține viața familiei sale. Un lucru le mai rămâne potgorenilor spre a se găsi îndreptățiți ca și marii agricultori, și anume: ca și viile lor să fie asigurate în contra grindinei.

Dacă celelalte societăți de asigurare cartelate între ele au refuzat de a asigura viile podgorenilor în contra grindinei, o altă societate, formată de curând, numită «Fonciera», voește a prevedea în statutele ei, ca pe lângă holdele de grâu, etc., asigurate în contra grindinei să asigure și viile acelor potgoreni, cari ar dori să își asigure viile la anumita societate în contra grindinei. Astfel de acum înainte potgoreanul, ca și orice agricultor, care se ocupă cu cultura pământului în ramura lui agricolă, va beneficia de intervenirea statului, ca și a societăților de asigurare, de aceeași favoare, de care până în acest an au fost refuzați fără nici un drept, ca cetățeni pe pământul acestei țări.

Prin înființarea creditului viticol, statul s'a grăbit ca favoarea să fie deopotrivă pentru toți cultivatorii de pământ.

Fie acest pământ semănat cu cereale, fie sădit cu vițe de vie, și ca această din urmă ramură economică să poată reuși în țară, atât pentru particulari cât și pentru stat. Astfel cu votarea creditului viticol, și cu punerea lui în aplicare, se îmbunătățește o ramură agricolă mai mult pentru toată țara, așa în cât vom putea scăpa cu o oră mai curând de vinurile falsificate din stafide, care înmulțește bogăția falsificatorilor, și ruinează sănătatea consumatorului. Pe lângă stafide, câte alte materii vătămătoare sănătăței nu se mai pun în astfel de vinuri falsificate. Și

câți străini cari se ocupă cu astfel de fabricațiuni de vinuri nu s'au îmbogățit și se îmbogățesc în București, ca și în alte orașe din țară. De oarece controlul statului în această privință lasă mult de dorit. Dar vorba românească, mai bine mai târziu decât niciodată. Aceste vorbe românești se pot aplică la «Creditul viticol», cu mult folos pentru țară.

A doua lege economică este «Cassa de asigurări țărănești.» Prin această lege se prevede ca toți țărani să fie ajutați cu porumb în anii secetoși, când porumbul nu poate să se facă din cauza secetei prea îndelungate.

Capitalul ce trebuie să aibă este luat din :

1) Datoriile țăranilor ce au împrumutat porumb dela guvern în timpul secetei din 1904, din care guvernul va da o subvenție de 4 milioane;

2) Din daruri sau legate ale oamenilor de bine ;

3) Din o subvenție de 5 lei de fiecare sătean cap de familie, și care muncește cel mai puțin 10 hectare. Muncitorii în serviciul proprietarilor și arendașilor, învățătorii, preoții, precum și sătenii din partea locului unde nu se face porumb, sunt scutiți de această dare.

Suntem în plină primăvară, când agricultorul omorât de timpul iernii îndelungate, începe să respire aerul câmpului mai rece și mai sănătos, când ciripitul vrăbiilor îi amintesc că colțul ierburilor au început să dea, și sămănatul câmpului nu trebuie amânat de pe o zi pe alta. Bubuital norilor, ca și lumina electrică descărcată de ei în ziua de 4 Martie st. v., d'asupra Bucureștilor și a altor comune rurale, ne amintesc sosirea primăverii cu toate schimbările ei atmosferice, folositoare semănăturilor de toamnă ca și a celor de primăvară, care trebuie făcute cât se poate mai de grabă, iar nu amânate de azi pe mâine. În ziua de 4 Martie, în urma tunetului ce s'a auzit în atmosferă, din cauza scântei electrice într'o parte a capitalei București, au început să cază puțină ploaie, însoțită și de multă grindină de mărimea unei alune. Această grindină n'a putut să aducă nici un rău pomilor roditori de prin grădini, de oarece mugurii pomilor roditori, de-abia se găsesc în fașia lor de creștere.

Dar, iată atâtea schimbări în natură ce ne reamintesc că primăvara a sosit, și fiecare muncitor de aici nainte își poate agonisi pâinea zilnică, cu mai multă ușurință.

Zilele călduroase de pe la sfârșitul lunei Fevruarie, care a iuțit întru câtva creșterea mugurilor la pomii roditori, i-au oprit repede din această creștere, timpul mai friguros, ce am avut în primele zile ale acestei luni, sau cum se mai obișnuiește în popor, «zilele babelor», cele românești au fost mai răutăcioase decât cele nemțești (Martie st. n.).

În rezumat starea recoltelor din toamna anului trecut atât la noi cât și în celelalte părți din Europa, cași cele din America până la aceste date se găsește în cea mai bună stare de vegetațiune; iar semănăturile de primăvară se pot face în bună stare.

Oaia, cași alte vite ce nu se pot întrebuiți la munca câmpului, își pot găsi afară la câmp hrana zilnică și mai cu seamă oaia.

În potgorii trebuie cultivatorul să grăbească tăiatul vițelor, dela care lucrare depinde în mare parte și producțiunea strugurilor, trebuie grăbit cu altoitul vițelor americane și cu pregăti-

rea locului pentru săditul lor, dacă această lucrare nu se poate face din toamna trecută.

Târgurile noastre. — Afacerile cu cereale cași prețurile până la aceste date, n'au aproape nici o însemnătate, încât privesc cererile și ofertele. De oarece ne găsim la începutul epocii când începe exportul porumbului.

Târgurile străine. — În unele din aceste târguri prețurile au început a se mai micșora, iar în altele prețurile au rămas ne schimbate chiar dela începutul anului. Acest lucru se datorește, atât recoltelor abundente din anul trecut, cât și stărei semănăturilor de toamnă, care până la aceste date se găsesc în bună

La târgul din Paris grânele indigene se vând cu 22—24 lei; grânele străine cu 17—18 lei; orzurile cu 17—18 lei; ovăzul cu 18—21 lei; făina de grâu cu 32—34 lei; de secară cu 18—24 lei și porumbul cu 16—17 lei. În Belgia grânele se vând cu 17—18 lei; secara cu 16 lei; orzul cu 15 lei și ovăzul cu 19 lei. În târgul din Germania, grânele se vând cu 23—24 lei; secara și ovăzul cu 20—21 lei; orzul cu 21—22 lei. În Anglittera, grânele se vând cu 17—18 lei; secara și orzul cu 12—13 lei și ovăzul cu 16 lei. La Buda-Pesta, grâul se vinde cu 16—17 lei; secara cu 13—14 lei; ovăzul cu 14—15 lei. La Viena grâul se vinde cu 20 lei, secara, orzul și ovăzul cu 16 lei și 50 ct.

Târgurile din New-York (America). — Grâul se vinde cu 16 lei și 50 ct. și la Chicago cu 15 lei. În aceste târguri în decursul unei săptămâni prețul la grâu s'a micșorat cu un leu. În târgurile din Algeria și Tunis grânele se vând cu 24—28 lei; orzul și ovăzul cu 17—19 lei.

Biroul din Washington a publicat situația sa asupra recoltelor din anul 1905. După raportul oficial, producțiunea grâului se ridică la 693 milioane busheli contra 552.400.000 în anul 1904; recolta de porumb a produs 2.708 milioane de busheli contra 2.467.482 din anul 1904; secara a dat 27.616.000 contra 27.235.000; orzul 136.654.000 busheli contra 139.649.000 și cartofii 260.741.000 busheli contra 332.830.000 din anul 1904.

În toate târgurile străine prețurile sunt socotite pe suta de chilogramme.

V. S. Moga.

Carnea de cal. — Poporul nostru și la sate și la orașe nu au încă obiceiul de a mânca și carne de cal. În orașe mari, ca Londra, Parisul și altele, sunt măcelării cari nu vând decât carne de cal. Și se destace multă. În Paris se taie pe an cel puțin cinci mii de cai. De câțiva ani încoace în marile măcelării din Pesta, a început să se taie și carne de cal. Și pe an ce trece se caută tot mai multă, căci este destul de efină. Cea mai bună și gustoasă e carnea de cai slabi mai bătrâni decât cea de cai tineri. Scumpirea traiului silește lumea a mânca și carne de cal, până acum lepădată.

Lupta împotriva Absintului.

Cititorii noștri și-aduc aminte că în anul trecut am vorbit despre băutura numită *absint*, făcută din diferite erburî, care are o putere de otrăvire mai groaznică decât alte băuturi. Tot atunci am spus că în Camera Belgiei se votase o lege prin care se interzicea fabricarea și vinderea absintului în acea țară.

Acum avem o însemnată noutate de împărtășit cititorilor noștri. Legea așa cum fusese votată de Cameră, a trecut la Senat, care a modificat-o puțin; apoi s'a întors din nou la Cameră. Aci s'a dat un nou vot, care acum este definitiv. Iată legea votată la 10 Fevruarie și care se va aplica în Belgia:

Art. 1.—Fabricarea, transportul, vânzarea sau păstrarea în depozit a absintului sunt oprite sub pedeapsă. Pedepsele vor fi amenda dela 26 la 500 de franci și închisoarea dela 8 zile până la 6 luni. Toate produsele oprite de această lege se vor confiscă.

Art. 2. — Importul absintului este oprit.

Art. 3. — Legea de față se va execută de îndată în ce privește fabricarea și importul; peste 10 luni în ce privește vânzarea.

Incă de când s'a votat întâia oară interzicerea absintului de către Camera Belgiană, exemplul acesta n'a rămas fără imitatori. În Elveția și în Franța se fac acum încercări pentru a se ajunge la acelaș rezultat.

În Franța, diferitele societăți de temperanță adună semnături pentru a putea să adreseze parlamentului o petiție cerând să facă o lege contra absintului. *Liga antialcoolică* din Paris a adunat până acum — precum mi-a spus secretarul acestei societăți — aproape 10.000 de semnături.

Dar în Elveția mișcarea este mult mai serioasă. Știți că Elveția este alcătuită din mici cantoane, cari alcătuiesc state independente între ele și legile votate într'un canton nu se aplică decât în cantonul acela. Anul trecut, când s'a început propaganda contra absintului, ea se mărginise în câteva cantoane; acum însă văz că ideea s'a schimbat. Câteva știri de-acolo arată că propagatorii vor s'o transforme într'o chestiune *federală*. Se știe că în Elveția există și un guvern central, care are un parlament compus din reprezentanți ai tuturor cantoanelor. Legile votate de acest parlament se aplică întregii țări; de aceea el se ocupă numai de unele chestiuni generale. Dacă un număr de 50 000 cetățeni cer să se discute și chestiuni pe cari nu le prevede constituția, atunci se discută și acelea. Scopul mișcării antialcoolice din

Elveția este deci să ducă afacerea înaintea Camerelor federale și astfel măsura care s'ar lua să se impună tuturor cantoanelor.

Băutor de absint.

Am ținut să aducem acestea la cunoștința cititorilor noștri, ca să arătăm că în țările civilizate oamenii luptă mereu contra acestui *dușman* care este: *băutura alcoolică*.

Radu.

~~~~~

Cine a mințit odată, acela nu se mai crede nici odată.
Cine suflă în foc, îi zboară schânteii în ochi.
Cine se întinde mai mult decât îi este plapoma, rămâne
cu picioarele goale.

~~~~~

De pe Domeniile Coroanei

Din inițiativa frunțașilor și agenților Domeniului Coroanei Bicz, s'a strâns printr'o listă de subscripție 220 lei cu cari s'au cumpărat haine, încălțăminte, broboade, cărți și alte lucruri folositoare, pentru copii dela școalele din comună.

S'a făcut cu acest prilej un frumos pom de Crăciun, în sala teatrului societății culturale «Ioan Kalinderu» care a fost împodobit cu flori, bomboane, fructe și alte lucruri frumoase, iar la tulpina pomului, erau așezate toate obiectele cumpărate pentru elevi.

În ziua de 26 Decembrie 1905, s'au adunat sătenii și lumea aleasă din localitate în localul sus zisei societăți spre a fi de față la serbarea pomului de Crăciun.

La orele 2 p. m. s'a început serbarea cu «Imnul Regal», cântat de Corul școlii din Bicz.

D-l C. Armășescu șeful regiei Domeniului Bicz, într'o caldă cuvântare, a arătat însemnătatea sărbătorii. D-l Teofănescu Gribincea, institutorul școlii din Bicz, a mulțumit tuturor acelor cari au venit în ajutorul copiilor săraci și dornici de învățătură.

Tot în acest chip a vorbit și d-l Th. Ionescu, învățătorul școlii din Tașca.

După cuvântări, elevii școlii din Bicz, au cântat. «Bună dimineața la moș ajun» și «O brad frumos»; în urmă s'a făcut împărțirea hainelor. Pe fețele tuturor elevilor se citea o veselie ne mai pomenită.

După aceasta a urmat reprezentația teatrală.

S'a jucat între altele piesa «Măseriașii», de elevii școlii din Cărnău și piesa «De necaz» de adulții școlii din Bicz; s'au cântat mai multe cântece naționale de către normalistul Teofănescu Emil.

Cu acest prilej s'a făcut încercare de teatru sătesc cu adulții și s'a văzut cu multă satisfacțiune superioritatea acestora în ale teatrului față de micii școlari.

La orele 5 p. m. lumea s'a împrăștiat mulțumită că luase parte la o serbare frumoasă și folositoare.

Un părtaș.

Dări de seamă.

☆ *Răsunet la inaugurarea muzăului, de Iosif Sterca Șuluț de Cărpiniș.*— Sibiu 1906.

Intr'o broșură de 24 pagini, în format mare, autorul ține să întregească naționalistele sale cuvântări, rostite ca prezideat al «Asociației pentru literatură» de peste munți, cu prilejul inaugurării muzăului românesc dela Sibiu.

În partea introductivă se face o dare de seamă asupra unora din ziarele și revistele noastre, cari s'au ocupat anul trecut de serbările dela Sibiu, și cari prin urmare au scris despre cuvântările d-lui Iosif S. Șuluț, se citează, «Universul,» «Conservatorul,» «România Ilustrată,» «*Albina,*» «Făt Frumos,» etc, precum și «Budapest Hirlep» în care se pot citi și vorbele: «După legea firii toate națiunile sunt nemuritoare, cari vreau să trăiască, și nici o națiune nu se poate nimici care nu capitulează de bunăvoie».

Autorul reproduce mai departe din «Memoriile» sale publicate la Sibiu unele scene trăite, câteva descrieri depre Carpați, o furtună în munți, Vânătorul român, amintirea evenimentelor dela 1848 și mai ales a revoluționarilor români, și unguri, cu cari a stat în legătură. Pe scurt dă și notițile biografice despre Vasvari Pál, Gajzago Salomon, Alex. Golescu, Nicolae Bălcescu, tatăl și fratele autorului, etc.

Broșura se încheie cu o privire retrospectivă asupra unor scene din revoluția dela 1848.

«Un Răsunet la inaugurarea Muzăului» este un omagiu adus de d-l Șuluț tuturor celor cari au vizitat expoziția dela Sibiu, în 1905, sau celor cari prin graiu și prin scris au felicitat pe autor pentru discursurile sale.

Această delicată a sa atențiune merită să fie cu deosebire relevată.

☆ *Apele minerale termale din România*, de Dr. Al Șaebner-Tuduri. În această broșură, autorul face cunoscute apele minerale din țară, cari ies la fața pământului și au o temperatură între 20—35 grade de căldură.

Între acestea sunt apele minerale dela Mangalia, bune pentru reumatisme și boale de piele; cele dela Siriu (Buzău), bune pentru boale de stomac, lipsă de sânge, reumatisme, boale de piele; cele dela Țintea (Prahova), bune pentru boale de plămâni, răni și reumatisme; cele dela Star Kiojil (Prahova) bune de băut; cele dela Bivolari (Vâlcea) cu 5 izvoare, (acum astupate), bune pentru boale ale bășicii, rinichi, reumatisme, scrofule și sifilis. Micul Studiu din Broșura de față a fost citit la congresul asociației române pentru înaintarea și răspândirea științelor, în 1905.

☆ *Luminarea sateanului și starea învățătorilor lui*, de *Mihai Timuș* este o cânticică de 44 pagini care cuprinde o cuvântare rostită în congresul învățătorilor ținut la Galați în 1905. Întreaga cuvântare se învârteste mai cu seamă în jurul îmbunătățirii Stării materiale a dascălimei rurale. Prețul broșurei 1 leu.

DELA SATE

În ziua de 12 Februarie a. e., în comuna Pătulele, Mehedinți, a avut loc o mare și frumoasă sărbătoare, fiind celebrarea cu nuniilor civilă și religioasă a tânărului Doctor V. Antonescu cu d-șoara Margareta Alexandrescu din Severin. D-nul Gh. Balș,

unul din succesorii principelui A. B. Stirbey, care pe lângă ne-numărate bunătăți ce a făcut, a adus și pe d-l Antonescu ca doctor, plătindu-l din cassa succesiunii, Domnia-sa a fost mare nun, pentru care lucru a venit anume din București în mijlocul nostru, fiind primit cu multă căldură de întreaga obște.

Seara, dându-se o bogată masă la conacul proprietății din inițiativa d-lui I. Făreanu, directorul moșiilor succesiunii, care iubește foarte mult pe săraci, neputincioși și școala română, d-sa a emis părerea de a se forma o listă de subscripție pentru ajutorul copiilor săraci dela școalele comunelor Pătulele, Gruia și Dănceu și a fost primul care a subscris și depus suma de 150 lei, fiind urmat de d-nii Gh. Gh. Cristescu, administratorul moșiilor Pătulele, Gruia și Dănceu, 10 lei; Ioan Pleniceanu, primar local, 5 lei; August Patay, 5 lei; August A. Patay, contabil, 5 lei; A. Anastasiu, 5 lei; I. Marbe, 5 lei; I. S. Andriany, 6 lei; Adolf Petay, 2 lei; Dr. Antonescu, 6 lei; Traian Petrescu, 2 lei; C. Solomon, 3 lei; D-l dr. Hârsu, 5 lei; V. Marcali, 2 lei.

În numele școlii și al micilor elevi cari vor gusta din fagurul de miere lucrat de aceste harnice albine, ce puține se găsesc în ogorul României, țin să mulțumesc d-lui I. Făreanu, promotorul acestei salutare idei și tuturor d-lor ce au secundat, iar tinerii perechi îi doresc ca viața să le fie un lanț lung de fericire.

Porfir Popescu.

Dir. școlii din com. Pătulele Mehedinți.

D-l Filon, dirigintele școlii* din Răducăneni, jud. Fălciu, cu ocasiunea șezătorilor ce se țin la această școală, unde femeile și fetele de țară, sunt învățate în tot ce privește gospodăria casnică, a dat Vineri, 24 Februarie a. c., o producție cu elevii și elevele școlii, în fața unui mare număr de țărani și țărance. S'au jucat de elevi piese moralisatoare, în care se îndeamnă țărani și a-și da copiii la școală, să se lase de băutură, etc. Sub conducerea d-nei Filon și d-rei Buziņu, învățătoare, s'au cântat cântece naționale. Se citea pe față fiecăruia foloasele căpătate dela aceste șezători, atât de frumoase și instructive.

Cronica Săptămânii.

Instrucția primară în școale.

La Ministerul Instrucțiunii publice s'a întocmit regulamentul pentru organizarea militărească a școlilor.

Prin acest regulament se institue un stat major care va avea supravegherea mersului instrucțiunii. Acest stat major se va compune dintr'un maior, un căpitan, un ofițer contabil, un ofițer casier un reprezentant al ministerului și un revizor școlar. Pentru fiecare județ se numește câte un căpitan ca revizor școlar militar.

Județele Ilfov, Dolj, Gorj, Argeș și Bacău vor avea câte doi revizori militari. Pe lângă fiecare corp de armată se va numi

câte un căpitan inspektor, însărcinat cu inspectarea școlilor și mersul instrucțiunii.

În inspecțiunile lor, căpitani revizori vor fi secundați de subofițerii plutonieri reangajați și nu vor avea sub supravegherea lor mai mult de 20—30 școli.

Fiecare comună va avea câte un instructor ales din oamenii cu trupa cu schimbul. Acești instructori vor fi concentrați la începutul anului școlar la București, timp de 40 de zile, spre a fi pregătiți mai bine. Ei nu vor fi plătiți.

La școalele secundare și profesionale instrucția se va predă de ofițerii de grade inferioare.

Regulamentul va intra în aplicare dela 1 Septemvrie a. c.

D-l căpitan Chirițescu a fost detașat pe ziua de 1 Aprilie la Ministerul Instrucțiunii publice, cu însărcinarea de a organiza și conduce instrucția militară în școale.

Inchiderea Corpurilor legiuitoare.

Marti, 7 Martie, corpurile legiuitoare s'au închis printr'un mesagiu regal, care s'a citit de către d-l președinte al consiliului de miniștri în fața deputaților și a senatorilor.

Bugetul de cheltueli al Statului pe 1906—1907.

Prin bugetul statului pe 1906—1907, votat de curând, cheltuelile sunt în total de aproape 238 milioane de lei, dintre cari: datoria publică 83.350.000 lei, dotațiunile (lista civilă a M. S. Regelui, cassa pensiilor) 9.780.000 lei, Ministerul de războiu 44.550.000 lei, finanțe 28.440.000 lei, cel de instrucție 27.808.500 lei, interne 22.272.000 lei, de lucrări publice 7.210.000 lei, justiție 6.321.000 lei, domenii 4.976.600 lei, cel de externe de 1.922.400 lei, consiliul de miniștri 56.750, fond pentru deschidere de credite suplimentare 1.051.868 lei.

Acest buget se înfățișează cu un spor de cheltueli de 5.118.300 lei, față de bugetul anului trecut.

Groznică nenorocire din minele Courrieres (Franța).

În partea de Nord-Vest a Franței se află orașelul Courrieres, unde sunt câteva fabrici de zahăr, destilării și mine mari de cărbuni.

Intr'unclele din aceste mine de cărbuni, mai zilele trecute s'a întâmplat o grozavă nenorocire. Deabiă intraseră în adâncimea pământului cei aproape 2.000 lucrători de zi, cari schimbaseră pe cei de noapte, când gazurile din mină s'au aprins, producând o detunătură spăimântătoare.

S'au dărâmat galeriile minei, s'au aruncat de păreți lucrătorii s'au astupat din ieșiri, s'au înăbușit ori s'au înmormântat de vii peste 1.000 din nenorociții oameni.

Lucrările pentru scoaterea lucrătorilor din mină s'au făcut cu multă greutate, din pricina ruperii ascenzoriilor, a gazurilor înăbușitoare și a surpării pământului înăuntrul minei.

La scăparea unei părți din lucrători a dat ajutor și un număr de 25 lucrători germani din Vestfalia, cari au înfruntat cu mult curaj pericolul morții. Camera franceză a votat 500.000 lei pentru familiile nenorociților mineri, cari au lăsat vre-o 6.000 de copii orfani.

Intrunirea de protestare în potriua Grecilor.

Duminică, 26 Fevruarie, s'a ținut la Titu, o întrunire de protestare împotriva cruzimilor Grecilor din Macedonia.

S'a votat o moțiune în care Românii sunt îndemnați să nu mai târguească dela comercianții Greci, iar guvernul este invitat să nu mai arendeze Grecilor moșiile statului.

S'a trimis și o telegramă M. S. Regelui.

Legenda norocului. — Norocul este un unchiaș bătrân-bătrân cu un singur ochiu în creștetul capului. Moș-Noroc, aveă și el, biet, un copil voinic și frumos ca un bujor. Odată, nu știu cum, s'a întâmplat, și a pierdut băiatul. De-atunci unchiașul aleargă fără preget prin lume, căutându-și pretutindeni odorul: prin sate și orașe, prin ape și codri. În goana lui neîntreruptă pune mâna pe câte un om, așa pe dibuite, și crezând că e fiul său, începe al ridică încet-încet, îl ridică tot mai sus, îl ridică mereu, până îl aduce în dreptul singurului său ochiu din creștet. Când vede, că nu e fiul său, asvârle de acolo de sus cu atâta furie pe cel ridicat, că nu se mai alege nici pulberea de el. Moș-Noroc pornește apoi mai departe să caute pe copilul pierdut.

Curățirea pivniților umede și cu miros greu de mucegaiu, se poate face ușor și ieftin astfel:

Se închide mai îutâiu toate ferestrele și ușile, se astupă bine butoaiile ori alte vase ce sunt în pivniță, apoi se pune în mijlocul ei o strachină ori o oală de pământ cu 1—2 kilograme. (după mărimea pivniții) sare de bucătărie peste care se toarnă $\frac{1}{2}$ —1 litră de acid sulfuric ordinar, adecă vitriol. Omul care face lucrul ăsta, îndată ce a turnat vitriolul, iese din pivniță și închide bine ușa; dacă ar rămâneă prea multă vreme acolo, s'ar înneacă de gazul ce se răspândește din sare și vitriol.

După două ceasuri, vreme ce i trebuie gazului ca să nimiceacă mucegaiul, se deschid toate găurile, ferestrele și ușile, ca să iasă gazul, apoi se mătură bine pereții și pe jos, și pivnița e curată.

Mijlocul ăsta se potrivește și pentru casele cari au stat mai multă vreme închise, au miros greu și sunt umede.

INFORMAȚIUNI

* Se aduce la cunoștința persoanelor cari primesc ajutoare trimestriale din fondul milelor Eforiei Spitalelor Civile, că pentru a putea fi reinscrise în tabloul pe anul 1906—1007, urmează să se prezinte la Eforie (Serviciul Comptabilității) spre a li se da formularul de certificat, pe care trebuie să-l completeze și depună la Eforie cu petiție timbrată cel mai târziu până la 10 Aprilie 1906, căci după această dată nu se vor mai lua în considerare.

* În luna Martie 1906, urmând a se dezveli la Iași, statuia lui «Vasile Alexandri», însemnătatea acestei sărbătoriri va mișcă adânc suflarea românească; de-aceea revista «Mihail Eminescu» din Botoșani, pentru a putea aduce și ea omagii întru amintirea bardului dela Mircești consacra un număr în întregime și roagă atât pe colaboratorii ei, cât și pe toate persoanele — de ori unde — cari voesc a'și arăta recunoștința sau simpatia către marele poet, de a trimete din timp, Direcțiunei acelei reviste orice gândiri sau alte comunicări importante ale Domniilor lor.

* Eforia Spitalelor Civile din București aduce la cunoștința publică că a scos din licitație moșia Slănicu Vârbilău din jud. Prahova publicată în «Monitorul Oficial» No. 252/906.

* Pe ziua de 10 Ianuarie a. e., din inițiativa învățătorului local, s'au pus bazele Băncei populare «Credința» din satul Traian, jud. Ialomița.

Stimați Cititori,

Răspândiți revista „Albina” în cercul cunoștințelor D-voastră.

Babele, stânci pe muntele Caraiman.

BIBLIOGRAFII

Au apărut :

Chestiuni pedagogice de *Toma Dicescu*, directorul liceului din Buzău. Această carte cuprinde diverse conferințe și cuvântări pe cari autorul le-a ținut în diferite ocațiuni, asemenea cuprinde studii asupra Bosniei și Hertegovinei; Aziturile de copii din München, etc.

Este o carte pe care ori cine o va citi are de câștigat și nimic de pierdut. Prețul **lei 1,50**. De vânzare la librării.

* * *

În editura cunoscutei librării **H. STEINBERG, str. Gabroveni No. 10**, București, au apărut în **TREI VOLUME** lecțiuni practice, întocmite după programa școalelor primare urbane și rurale de *Gh. N. Costescu* directorul școlii de băieți «Enăchiță-Văcărescu», din București. Această importantă lucrare cuprinde 3 volume și anume: Volumul I-*iu Metodica limbii Române*, cuprinde aproape toate lecțiile de limba Română dela cl. I—IV-a așa cum trebuiesc făcute cu copiii. Costă **5 lei**. Volumul II-lea: *Metodica Matematicii*, cuprinde lecțiile de aritmetică și geometrie după program. dela cl. I—IV-a. Costă **5 lei**. Volumul III-lea: *Metodica Istoriei și Geografiei* cuprinde toate lecțiile de istorie și geografie după program dela cl. II—IV-a. Costă **7 lei**.

Fiecare volum cuprinde două părți: **teoria și practica**.

Credem că d-l Gh. N. Costescu a adus un real serviciu școlii și în particular institutorilor și învățătorilor, cari pot avea o călăuză bună și sigură, având aceste trei volume. Le recomandăm în deosebi cititorilor noștri cari le pot avea dela «editor» strada Gabroveni No. 10 București, cu prețurile arătate mai sus.

Vechile întocmiri ale Corporațiilor, conferință ținută de d-l Gh. Ionescu, șeful atelierelor Institutului de Arte Grafice «Carol Göbl» S-sor I. St. Rasidescu, în ziua de 27 Februarie 1906 la Bursa Muncii din București. Este o lucrare care cuprinde interesante date asupra chestiunii tratate de conferențiar din timpurile cele mai vechi până în zilele noastre.

Dela Corod.

MULȚUMIRI

Se aduc vii mulțumiri de recunoștință d-lui C. C. Călcu, arendașul moșiei Ghihărteni com. Bolintestești Covurlui pentru interesul și devotamentul ce d-sa pune cauzei țărănești din localitate. A luat parte și a făcut îndemnul convenit la întrunirea sătenilor din 22 Ianuarie a. c. în localul școlii când s'a organizat comitetul de inițiativă pentru clădirea unui sfânt locaș de biserică aici în sat promițând sprijinul său moral și material. Asemenea a dat multă încurajare, îndemnuri călduroase și patriotice sătenilor, Duminecă 19 Februarie când am avut în localul primăriei întrunirea adunării generale ordinare a societărilor băncei populare «Isvorul Chinejei», ținând o frumoasă cuvântare.

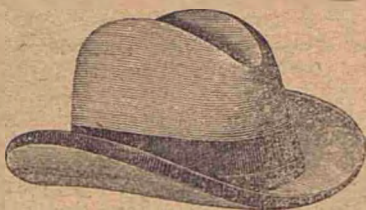
* * *

Epitropia bisericii din com. Isovoarele jud. Prahova, aduce mulțumiri publice d-lui Ion N. Gaftorescu proprietar și epitrop al bisericii, pentru donațiunea ce a făcut numitei biserici și care constă din un poli-candru cu 18 lumini și o pereche sfeșnice împărătești de bronz, toate în valoare de 1.200 lei.

NICOLAE LUPAN

24, Calea Victoriei, București.

▣ PALARII, PALARII, PALARII ▣ || ▣ GHETE, GHETE, GHETE ▣

moi și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

pentru Dame, Părați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

Scrisori către redacție.

Domnule Redactor,

Vă anunț că V'am trimes micul cost al revistei pe anul acesta al IV-lea. Urez revistei D voastră ani mulți, ca să strângă și mai departe ca o adevărată albină, tot ce este mai dulce și mai plăcut din știința modernă, pe care «miere a științei» gustând-o noi cititorii să putem a ne îmbogăți mintea cu cunoștințe și descoperiri noi.

Mihail D. Popescu.

Invățător Poenarii-Burchi. Prahova.

Poșta Administrației

* *N. I. Stoenescu*, Oltenița. — V'am achitat pe anul curent al IX-lea cu chit. 19340 pe care am trimes-o d-lui D. Dumitrescu institutor din localitate, de unde o puteți lua.

* *D-lui C. D. Dincă*, Pietrari de sus-Vâlcea. — După cum v'am scris casa de bancă de care ne-ați întrebat este sigură, dar combinația cu lozurile nu e bună, căci valorează pe jumătate suma ce dați.

LICITAȚIUNI

În ziua de 21 Martie 1906, ora 10 $\frac{1}{2}$ a. m. se va ține la Eforie, bul. Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea de veci a Vilei Eforiei, situată în Sinaia, str. Cantacuzino, împreună cu mobilierul și locul pe care este construită. Garanția pentru admitere la licitație este de lei 21.500. Supraoferte și oferte condiționale nu se primesc. Pentru orice informațiuni domnii amatori se vor adresa la Serviciul Bunurilor Eforiei, în orice zi ore de lucru. Licitația se va ține conform art. 72—83 din legea Comptabilității publice.

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate.   "
G. I. Goschen   "
Vicentele Dumcannon   "
E. W. H. Barry   "
Robert Hamilton Lang   "
Demetre de Frank   Viena
P. Naville   Paris
Ad. Vernes   "

Directori: } C. A. Stolz
              } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur   Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune   3 955 688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve   1.075.842 60

Total în aur Lei 7.052.531.36
Daune plătite   Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.
Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a „grindinei“, contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
prezentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.

Veste gospodarilor noștri dela sate.

Înainte de Sf. Nicolae, a eșit dela tipar un Calendar pe anul nou 1906,
scris anume pentru săteni cu vorbe ce le pricepe oricare. Într'ansul
găsești de ciuit bucațile acestea: 1) Urare de noroc pe anul acesta nou;
2) Întâmplările cele mai însemnate decând îi lumea; 3) Sărbătorile când
îs deschise dughenile și când nu se ține școală; 4) Sărbătorile anului
întreg; 5) Rugăciune de secetă; 6) Iubirea și cinstirea părinților; 7)
Sărbătorile ce trebuie ținute; 8) Ce zice Sf. Scriptură de bețivi; 9) Răs-
boiul Rusiului cu Japonul; 10) De vorbă cu moș-Gheorghe (tot despre
răsboiul acesta); 11) Regele nostru împlinește 40 ani de domnie; 12)
Oameni buni; 13) Sfaturi pentru leuze; 14) Vorbe de înțelepciune;
15) Cum trebuie să ne punem copiii la cale; 16) Copiii la meșteșug; 17)
Nu te vindeți pe dea dela gură; 18) Cântecul țaranului; 19) De ale gos-
podăriei; 20) Pământ, ori bani?; 21) «Țesătoarea»; 22) Moșii de ale sta-
tului arendate la săteni; 23) Luferinăria statului; 24) Sfaturi gospodă-
rești; 25) Vorbe de haz și multe alte lucruri bune se găseșc în acest
calendar cui război găsi în altă carte

Un dar totdeauna de prieten care te sfătuie și-ți ține de urât. Pe ase-
menea totdeauna păcat să dai cât de mult; însă el nu-i decât 40 hani
și are încă simpurile mândre ale M. S. Regelui și Reginei la 40 ani de
domnie, care se pot pune pe perete.

Cereți-l la adresa: Redacția calendarului gospodarilor săteni, Baza-
Suceava, trimetând banii cu mandat ori în mărci poștale.

Cine trimite bani pentru zece calendare, capătă două pe deasupra.

O DESLUȘIRE ABONAȚILOR NOȘTRI

Expediind avize pentru plata abonamentului, mai
mulți d-ni abonați le-au înțeles rău. Le dăm următo-
rea explicațiune:

Când în aviz se zice: „Abonamentul D-voastră fiind
expirat încă dela 30 Septemvrie 1905. . .“ însemnează că
până la 30 Septemvrie 1905 abonamentul este plătit,
și că au de plată dela „1 Octomvrie 1905“ încoace, adică
pe anul curent al IX-lea. Acelaș lucru pentru cele-
lalte date.